

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **S. G.**, státní příslušnice Ukrajiny, bytem B., P., zastoupena Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur, advokátem se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. OAM-10/LE-BE01-BE04-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, doručenou soudu dne 18. 4. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobkyni neuděluje.

Žalobkyně namítá porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají

nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).

Žalobkyně uvádí, že žalovaný pochybil, jestliže nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem a v důsledku toho jí neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Bylo totiž jeho povinností tato ustanovení vykládat eurokonformně, v souladu s čl. 4 kvalifikační směrnice. Konkrétně žalobkyně uvádí, že ačkoli má v řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel povinnost tvrzení, je povinností žalovaného, zjistit stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně také upozorňuje na závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu: závěr, že žadatel nemusí svá tvrzení dokazovat ničím jiným, než vlastní věrohodnou výpovědí a ke zpochybnění jeho tvrzení musí být správní orgán schopen je vyvrátit (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 9 Azs 235/2004 – 57) a zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89). Důkazní břemeno je v tomto řízení vychýleno ve prospěch žadatele a nedostatek důkazů nemůže sám o sobě vést k zamítnutí žádosti, je-li azylový příběh jinak věrohodný. Žalovaný přitom některé skutečnosti, které žalobkyně konzistentně tvrdila, nezohlednil, ani k nim neprovedl důkazy.

Konkrétně žalovaný nesprávně vyhodnotil nebezpečí vzniku vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, protože žalobkyně tvrdila, že je v souvislosti se změnou náboženského vyznání v domovské zemi obětí násilí ze strany bývalého manžela. Podklady, z nichž žalovaný vycházel, jsou toliko obecné a neobsahují žádné informace o postavení konvertitů, resp. obětí domácího násilí na Ukrajině, a nejsou tedy použitelné ve vztahu ke konkrétním rizikům uváděným žalobkyní relevantní. Navíc v případě domácího násilí zpravidla nezáleží na formálních možnostech ochrany, nýbrž na skutečných možnostech, jež oběť má. Žalovaný tudíž pominul, že žalobkyni hrozí na Ukrajině nelidské či ponižující zacházení.

Žalobkyně dále uvádí, že žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval tím, zda by její vycestování nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Konkrétně zcela opominul skutečnost, že má žalobkyně v České republice přítele, který je občanem Evropské unie, a pokud by musela vycestovat, už by vztah s ním udržovat nemohla. S tímto nepřiměřeným zásahem do žalobkynina soukromého a rodinného života se žalovaný vůbec nevypořádal.

Konečně žalobkyně namítá, že žalovaný také pochybil, jestliže jí nepřiznal alespoň humanitární azyl. Žalobkyně si je vědoma toho, že udělení humanitárního azylu závisí na správním uvážení žalovaného; to však není neomezené. V dané věci žalovaný meze správního uvážení překročil, jestliže vůbec nezohlednil zmíněný vztah žalobkyně s přítelem v České republice a s tím spojený zásah do soukromého a rodinného života. Nadto žalovaný citoval nepřiléhavou judikaturu, neboť udělit humanitární azyl lze udělit z jakéhokoli důvodu (tedy i v případech zásahu do rodinného a soukromého života); rozhodující je posouzení individuálních okolností každého případu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že s (velmi obecnými) žalobními námitkami nesouhlasí. Odkazuje na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí a uvádí, že postupoval v souladu s právními předpisy. Konkrétně k jednotlivým námitkám uvádí, že jde-li o obavy ze strany bývalého manžela, jde o typický příklad újmy způsobené soukromou osobou, což zpravidla k udělení některé z forem mezinárodní ochrany nestačí. Žalovanému je známo, že případy domácího násilí se na Ukrajině řeší – násilníkovi lze udělit výstrahu,

ochranný zákaz či pokutu a také se tak podle dostupných zpráv často děje. Nadto je pro udělení mezinárodní ochrany vždy třeba vyčerpat vnitrostátní možnosti ochrany, což žalobkyně neučinila; po svém návratu se může kontaktům s manželem snadno vyhnout nebo se obrátit na státní orgány s žádostí o ochranu. Vztah s přítelem podle ustálené judikatury také není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a návrat do vlasti v takovém případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života. Jde-li o udělení humanitárního azylu, lze k němu přistoupit jen za výjimečných okolností, které žalovaný v případě žalobkyně neshledal. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhuje žalobu zamítnout.

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany 13. 1. 2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, poté, co jí Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort uložilo dne 10. 1. 2017 správní vyhoštění na dobu dvou let a dne 11. 1. 2017 rozhodlo o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění. Ke své žádosti žalobkyně dne 17. 1. 2015 poskytla následující údaje: je rozvedená, má na Ukrajině dvě dospělé děti a je katolického vyznání. Na Ukrajině naposledy žila v Chustu v Zakarpatské oblasti. Do České republiky přicestovala přes Polsko v roce 2007 a od té doby zde pobývá s výjimkou jedné návštěvy na Ukrajině v roce 2012 a v Rumunsku v roce 2013. Její zdravotní stav je dobrý. Co se týče politického přesvědčení, uvedla, že se v roce 2012 stala členkou Strany regionů Viktora Janukovyče a stranu také finančně podporovala. Důvodem, proč požádala o azyl, je to, že po sňatku přestoupila na víru manžela a stala se členkou Svědků Jehovových. Když se ale po rozvodu vrátila zpět ke katolictví, bývalý manžel ji začal pronásledovat a v roce 2012 na Ukrajině ji dokonce zbil. Dále zde má přítele, státního příslušníka Ukrajiny, který zde má trvalý pobyt již 10 let. Žalobkyně je v České republice zvyklá, chce tu pracovat a finančně podporovat své rodiče doma.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2017 žalobkyně dále uvedla, že v Chustu žijí její rodiče, bratr a dospělé děti s rodinami; žít by však u nich nemohla, protože mají malé domy. Také tam žije její bývalý manžel (s nímž se v roce 1997 rozvedla), který ji vždy, když se po rozvodu potkali, zbil. Ačkoli nejsou v kontaktu, stále ji pronásleduje. Přibližně v roce 2009 ji manžel vyhledal v České republice a napadl ji a při jiném setkání ji vyhrožoval smrtí; žalobkyně se proto obává návratu na Ukrajinu. Na policii tyto útoky nikdy nehlásila, ačkoli se státními orgány nikdy problém neměla. Nemá to význam: bývalý manžel je bohatý obchodník a policii by podplatil, aby proti němu nezasahovala. Žalobkynino politické angažmá ve Straně regionů vzniklo tak, že se v Kyjevě šla podívat na politický mítink, kde dostala stranickou kartu a podpořila stranu příspěvkem ve výši 5.000 Kč, stejně jako ostatní přítomní. Žalobkyně v České republice žije se svým dlouholetým přítelem (oproti předchozímu pohovoru uvedla, že přítel je občan Maďarska) ve společné domácnosti. Chce zde zůstat a pracovat (z toho důvodu zde také pobývala nelegálně a opatřila si falešný rumunský pas); na Ukrajině by se neúčastnila a také má strach z agresivního bývalého muže.

Žalobkyně se dne 14. 3. 2017 seznámila s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vyjádřila se k nim tak, že k nim nic doplnit nechce, pouze žádá, aby mohla v České republice zůstat, žít se vlastní prací a platit povinné odvody. Rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 3. 2017, žalobkyně s ním byla seznámena dne 31. 3. 2017 a nyní je napadá žalobou.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 13. 1. 2017, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud však konstatuje, že v dané věci žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti, které by neuvedla již v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 2 až 8 a 68 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Řádným žalobním bodem žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, neboť jí hrozí vážná újma ze strany bývalého manžela. Žalovaný se nezabýval postavením konvertitů ani postavením obětí domácího násilí na Ukrajině a skutečnými možnostmi ochrany, které mají. Součástí spisu také nejsou žádné relevantní podklady zabývající se postavením příslušníků těchto ohrožených skupin. Tím žalovaný porušil svou povinnost, vyplývající z § 3 správního

řádu ve spojení s čl. 4 kvalifikační směrnice, zajistit všechny důkazy nezbytné pro posouzení skutkového stavu.

Soud konstatuje, že žalovaný žalobkyniny obavy z bývalého manžela skutečně nevypořádal ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a to proto, že – jak se uvádí na straně 5 napadeného rozhodnutí – dospěl k závěru, že ze strany žalobkyně jde o účelové tvrzení, vyvolané snahou vyhnout se správnímu vyhoštění. Svůj závěr žalovaný odůvodňuje tím, že ačkoli žalobkyně opakovaně hovořila o útocích bývalého manžela, nepopsala ani jeden konkrétní incident. Žalobkyně přitom zhruba deset let bydlela ve stejném městě jako její bývalý manžel a poté, co začala pracovat v zahraničí, se do téhož města opakovaně vracela a v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že s manželem není ani ona ani její dospělé děti v kontaktu. V řízení o správním vyhoštění žalobkyně o žádných problémech s bývalým manželem nehovořila a naopak uvedla, že jí v návratu do vlasti nic nebrání. Tento závěr má oporu ve správním spise (jehož součástí je mj. rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 1. 2017, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let). Azylový příběh žalobkyně je neurčitý a je v rozporu se skutečnostmi, které sama uváděla krátce předtím v řízení o správním vyhoštění. Soud se proto ztotožňuje se závěrem, že žalobkynin azylový příběh působí nevěrohodně a tím, že bezprostředně navazuje na řízení o správním vyhoštění, i účelově. Žalobkynin odkaz na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, z něhož plyne, že žadatel nemusí svá tvrzení dokazovat ničím jiným, než vlastní věrohodnou výpovědí, není v dané věci přílehlavý, neboť žalobkyně v průběhu řízení věrohodnou výpověď neposkytla.

I kdyby však byla žalobkynina obava z útoků ze strany bývalého manžela věrohodná, nebylo by možné jí přiznat doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze totiž přiznat pouze za současného naplnění pěti následujících podmínek: žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.

Z § 2 odst. 6 zákona o azylu plyne, že za původce vážné újmy se považuje rovněž soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před touto vážnou újmou. Co se rozumí odpovídajícím způsobem zajištění ochrany, definuje § 2 odst. 5 zákona o azylu. Také z článku 6 písm. c) kvalifikační směrnice vyplývá, že původcem pronásledování může být i nestátní subjekt. To však pouze za podmínky, že stát nebo mezinárodní organizace nejsou schopni proti těmto pronásledovatelům zajistit ochranu.

Žalobkyně se na orgány veřejné moci na Ukrajině se svými obavami nikdy neobrátila, protože to považovala za zbytečné – bývalý manžel by prý policii podplatil, aby zamezil jakémukoli vyšetřování. Za situace, kdy žalobkyně není s to své obavy z pasivity ukrajinských orgánů veřejné moci nijak doložit, byť třeba jen vlastní negativní zkušeností, a zároveň netvrdí nic, z čehož by vyplývalo, že se na orgány veřejné moci z objektivních příčin obrátit nemůže [například z důvodu, že účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy v zemi žadatele vůbec neexistuje, žadatel ke státním orgánům nemá z nějakého důvodu vůbec přístup, nebo z jiného důvodu vyplývajícího ze specifického postavení žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10.

2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62)] nelze mít bez dalšího za to, že nemůže využít ochrany státu, jehož je státní občankou, což je jedna z kumulativních podmínek pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud dodává, že ze stejného důvodu by nebylo možno žalobkynin případ podřadit ani pod § 12 písm. b) zákona o azylu, čehož se však žalobkyně v žalobě ani nedomáhala.

Nad rámec uvedené argumentace, která je sama o sobě dostačující, soud uvádí, že pokud žalobkyni – jak v průběhu řízení sama uvedla – bývalý manžel vyhrožuje již od rozvodu v roce 1997 (a její následné konverze zpět ke katolickému křesťanství) a ona sama v České republice pobývá již od roku 2007, aniž požádala o azyl dříve, zjevně se ani jí samotné obava z jednání bývalého manžela nejevila jako reálná. O mezinárodní ochranu je ale nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost jak z hlediska zeměpisného, tak časového, což žalobkyně (vzhledem k tomu, že mezi jejím přicestováním do České republiky a podáním žádost o mezinárodní ochranu uplynulo deset let) neučinila.

Soud dále konstatuje, že žalobkyni popsanou situaci nelze označit za domácí násilí. Pojem domácí násilí připadá v úvahu v situaci, kdy je osoba terčem psychického či fyzického násilí ze strany jiného člena společné domácnosti. Oběti domácího násilí jsou zvláště zranitelné, neboť zpravidla mezi obětí a agresorem existuje vztah závislosti, případně jiné vazby, které oběti neumožňují předejít dalšímu týrání odstěhováním ze společné domácnosti. V této situaci však žalobkyně není: s manželem se rozvedla před dvaceti lety a od té doby spolu nežijí (žalobkyně se podle jejích slov po rozvodu přestěhovala k rodičům). Žalobkyně dokonce většinu času od rozvodu pracuje v zahraničí (v Ruské federaci a posléze České republice) a je finančně soběstačná, na bývalém manželovi zcela nezávislá, a nejsou spolu v žádném kontaktu. Ani po návratu na Ukrajinu by žalobkyně s bývalým manželem, který má podle jejích slov již novou rodinu, společnou domácnost nesdílela. Nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby žalovaný vyhodnocoval žalobkyninu situaci z hlediska oběti domácího násilí.

Dále je třeba podotknout, že žalobkyně uvedla, že je terčem útoků pouze ze strany svého bývalého muže. Tyto útoky jsou sice údajně motivovány změnou žalobkynina náboženského přesvědčení po rozvodu, avšak žalobkyně neuvedla nic o tom, že by na ni útočili i jiní bývalí souvěrci. Lze tedy mít za to, že jde o útoky čistě osobní, nikoli o systematické útoky celou komunitou bývalých souvěrců na žalobkyni jakožto konvertitku. Nebyl tedy žádný důvod pro to, aby žalovaný zjišťoval informace o postavení konvertitů na Ukrajině.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, neboť zcela pominul skutečnost, že žalobkyně zde má přitele a její vycestování by tak bylo v rozporu s jejím právem na soukromý a rodinný život. Soud konstatuje, že se žalovaný touto otázkou zabýval, a to na straně 9 napadeného rozhodnutí. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zakotvuje právo na soukromý a rodinný život. Žalovaný se mýlí, jestliže v napadeném rozhodnutí uvádí, že ochrana rodinného života svědčí pouze manželům; podle rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva může pod pojem rodinný život v určitých případech spadat i vztah nesezdaného páru. Je však třeba mít na paměti, že článek 8 Úmluvy není absolutní: tedy že je možno jej za podmínek jeho odst. 2 omezit. Dále z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu shodně plyne, že se musí jednat o vztah určité kvality a zásah určité intenzity, aby představoval nepřiměřený

zásah do práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 – 62, „[m]ezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva.“

Soud uzavírá, že tím, že žalobkyni nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného života: ten může totiž realizovat buď v České republice za využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nebo ve své domovské zemi. Žalobkyni přitom bylo uděleno správní vyhoštění pouze na dva roky, přičemž po uplynutí této doby může opět do České republiky přicestovat.

Dále žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí nepřiznal humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Soud k tomu uvádí, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že průběhu řízení nevyšly najevo žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele a ani takové skutečnosti žalobkyně v průběhu řízení neuváděla. Žalobkyně je, jak sama v průběhu řízení uvedla, způsobilou, zdravou a dospělou osobou schopnou se o sebe postarat a sama se uživit. Ani její rodinná situace není žádným způsobem výjimečná. Tuto úvahu považuje soud za racionální, podepřenou obsahem správního spisu, a s jako takovou se s ní ztotožňuje.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. srpna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Švejdová